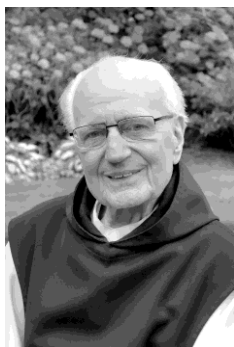

OVERWEGING AVONDWAKE BROEDER CHRISTIAN PIRENNE OP 8 MAART 2019

Dierbare broeders, Als ik zo naar onze medebroeder Christian kijk vraag ik me af: "ligt hier nu een pastoor die monnik is geworden of is br. Christian een monnik geweest die ook pastoor is gebleven?" Het geeft gelijk aan dat er een zekere ambivalentie heeft gezeten in zijn beleving waar geen waarde aan moet worden toegekend. We hebben het over een oprecht authentiek leven, waarbij het afwisselend kruis of munt kon zijn. 40 Jaar wereldheer, waarvan 25 jaar pastoor in Goirle, vormt je zo dat je niet zomaar een monnik wordt, waardoor de pastoor herkenbaar is gebleven. Hij is er in geslaagd op zijn eigen wijze er een monastiek leven van te maken. Voor mij stond Christian voor het leven van Hanna, de oude profetes die haar dagen doorbracht in de tempel (*Luc. 2, 36*). Zij kwam uit de stam van Aser, dat voorspoedig en gezegend betekent. Aser werd geboren uit Jakob en Zilpa, een van zijn bijvrouwen. Ware het niet dat de broeders van Tibhirine rond de inkleding van Christian werden ontvoerd en vermoord, dan was het voor Christian een optie geweest zijn kloosternaam voor of achter Isaac te hangen die precies 1 jaar ervoor was ingetreden. Dan was het dus Abraham of Jacob geworden.

Dochter van Fanuel, van God gezonden wil dat zeggen en dan de naam Hanna, de gracieuze, die niet vruchtbaar was, maar vruchtbaar werd door zich volledig aan God toe te wijden. Christian, toch iets van Jakob door zijn zoon Aser, een leven, waar hij ook was volledig aan God toegewijd, gracieus, zijn onvruchtbaarheid omgezet in een vruchtbaar tempels leven.

Broeders, zo zag ik vooral Christian tijdens zijn kloosterleven: een dienaar, altijd bezig in de kerk en de kapel, de liturgie verzorgend, boekjes klaarleggen en alles wat scheef stond recht te zetten, soms op het irritante af. Maar zo was Christian, minutieus alles op zijn plaats, symmetrisch. Het moest te vinden zijn. Achteraf realiseer ik me dat het hele proces van het verlies van geheugen wel eens veel eerder kan zijn begonnen en dat het een voorbode was van erger. Op zijn kamer en op zijn bureau was het precies hetzelfde. De orde in zijn linnenkast, ik denk dat zelfs de beste huisvrouw er niet aan kon tippen. Ik kon in het donker alles vinden en werd regelmatig terecht gewezen als ik iets niet teruglegde zoals hij het had georganiseerd. Soms voelde ik me een olifant in een porseleinkast en een rouwdouwer. Daarom is het zo bijzonder dat twee uitersten elkaar in de toenemende zorg van lieverlee in heuse harmonie hebben gevonden.

Christian, de kerkdienaar, de profeet in dienst van God, werkend in Zijn huis en die zich daar gracieus in bewoog met oog voor elk detail. Ik ben ervan overtuigd dat hij dat biddend deed. Je zag zijn lispelende lippen, zoals die andere Hanna in de tempel bad om een kind. (*1Samuel 1, 2*). Zij werd door de profeet Eli aangezien voor dronkene. Ook dat kind (*Samuel*) werd opgedragen aan God. Dat was Christian, aan God opgedragen door zichzelf uit vrije wil. Of dat nu als pastoor was of als monnik maakt niet uit. Maar het was wel zijn kracht in zijn daadwerkelijke monastieke roeping. Waarom noem ik dat zo? Omdat u ook allemaal weet, dat Christian op zondag of bij andere grote liturgische activiteiten toch heel graag de pastoor was en het liefst bij de uitgang stond om iedereen te groeten en een bemoedigend woordje toe te spreken. We weten ook, dat de pastorale gesprekken in het gastenhuis zijn lust en

leven waren en dat hij er alles aandeed om een schriftelijke pastorale service in stand te houden. Zijn trouw was daarin bewonderend. Hij had volgens mij soms zelf niet door, dat het tegemoet kwam aan zijn eigen behoefte. Ook hij had aandacht nodig, maar zou dat nooit makkelijk toegeven. Pastor-zijn zat in zijn bloed. Zijn dienstbaarheid aan het Gods' huis was dan een soort tegenwicht alsof hij daarmee zich inkoocht in het gemeenschapsleven.

In ons dochterhuis O.L. of Victoria in Oeganda vroeg men mij altijd hoe is het met de heiligen op Koningshoeven? Daarmee bedoelden ze br. Wolfgang en br. Christian. Dat raakt een gevoelig punt. Ik denk dat de contemplatie heel erg bij Christian paste, maar dat de monastieke uitingsvormen niet altijd pasten in zijn beleving.

Zijn geloofsleven was in mijn ogen wat roze gekleurd. Het wat meer robuuste, nuchtere trappistische leven paste daar niet zo goed bij. Ik ga niet zeggen met wie, maar ik had met een van de broeders een niet georganiseerde afspraak dat we tijdens zijn zondagse preken telden hoeveel keer hij het woord *liefde* gebruikte. Onder de tien zijn we nooit gekomen. Het was die roze bril waardoor hij alles ook wilde zien en de rauwheid van het bestaan wat van zich afhield. Toch was hij nooit veroordelend naar de mensen die van hun leven een puinhoop maakte. Hij was een echte Christusman die vanuit de Bergrede probeerde te leven. Maar dat is nog niet hetzelfde als het leven uit een door ervaring opgebouwde en gevormde christologie. Hij kon naïef zijn, zeker. Ik kan me de discussies nog herinneren waarbij hij in gespreksgesprekken vond dat we - levend vanuit het Nieuwe Testament - op de hoeken van de straat moesten gaan staan om al ons geld aan de armen uit te delen. Dat hier de kachel ook moest branden, kwam niet bij hem op. Hij was zeer oecumenisch en bezig met interreligiositeit. Dat was gevoed door de jaren ' 60. Dat er nadien op het wereldtoneel een enorme verschuiving heeft plaatsgevonden, werkte in hem niet door. Als hij zich in iets had vastgebeten, veranderde dat niet of nauwelijks. Zijn voorstel om in het achterste deel van de kerk, het broederkoor, afbeeldingen van Islamitische heiligen te plaatsen laat zijn wil zien om tot harmonie te komen met alles en iedereen. Maar toont ook zijn dromerige naïviteit, want hij had niet door dat die niet bestonden. Daardoor was het wel eens moeilijk hem altijd serieus te nemen. Dat voelde hij zelf ook wel, maar hij verlangde er naar gekend te worden.

Hij nam het zichzelf kwalijk, dat ook hij vooroordelen had en daarom legde hij de lat heel hoog door ze er als het ware uit te willen bannen. Maar had hij eenmaal een beeld van iemand gevormd dan had dat etiket een grote kleefkracht. Ik denk dat hij daaronder heeft geleden.

Er ligt in ons midden een held. Ik heb er vrede mee dat hij er niet meer lijfelijk zal zijn. Maar ik voel ook een leegte. Een man als br. Christian in ons midden te hebben is een gracieus Godsgeschenk. Dat was niet altijd makkelijk maar wel aanvaardbaar en werd groots toen hij ziek werd. Ik denk dat wij de authentieke Christian in de volle breedte kregen te zien. Eerst kwam de voortdurende ontkenning en zijn ingenieuze manieren om proberen te verbloemen alsof wij het niet doorhadden. Maar eigenlijk wist hij wel, dat bij ons het kwartje viel. Hier is een hele grote schouderklop op zijn plaats voor de gemeenschap. Broeders, we hebben br. Christian altijd in zijn waardigheid gelaten en met veel respect behandeld. Hij werd door ons in liefde gedragen.

Ik ervaar zijn ziekte dan ook als een overwinning en zeker niet als een aftakeling. Van een regisseur die zijn eigen leven regisseerde, werd hij een man van loslaten en overgave. Dat deed hij stijlvol, waarvan ik weer zou zeggen: de echte Hanna, de gracieuze. Fysiek was hij nog lang vitaal en deed iedereen zijn best het ook zo te houden. Hij rende achter de rollator, was overal op tijd en werd kribbig als jij 2 minuten te laat op zijn kamer kwam om zijn steunkousen aan te trekken. Hij kon zelfs drammen als de naad van de steunkous aan achterkant niet recht zat.

Het feit dat hij de gebedstijden als vaste structuur in zijn leven had, dat hij het 'winkeltje' deed en de post iedere morgen wegbracht hebben hem behoed voor een snelle aftakeling. Het bezoek aan de brouwerij en dan vooral de aanwezigheid van Wilhelmine op de receptie was een geschenk. Christian kon zijn verhalen juist goed bij vrouwen kwijt. Wat zij allemaal hebben besproken. De een kan het niet meer na vertellen, de ander bewaart dat voor de rest van haar leven zeker in haar hart.

De werkelijke ziekte begon toen Christian zich niet meer kon verzorgen, omdat hij zijn evenwicht slecht kon bewaren. Het begon met de douchebeurten. Hij kende geen gene of preutsheid, maar hield de regie wel in handen. Hij bepaalde hoe het moest tot op de centimeter nauwkeurig. Hij vertelde dan veel over thuis; over zijn moeder en zijn oudste zus Dora. Soms zongen we tijdens het douchen en het aankleden liedjes van de kleuterschool, die door nonnen werd geleid. Het was niet badinerend, maar daarmee boorden we dat gedeelte van zijn geheugen aan wat nog wel goed werkte.

En toen, vrij plotseling kon hij niet meer van bed komen. Hij moest helemaal verzorgd worden. Het heeft me verbaasd hoe makkelijk hij zich toevertrouwde. "Doe maar wat jij denkt dat goed is," werd zijn lijfspreuk en dat was geen loze kreet. Hij kon de juiste zinnen en woorden niet meer vinden maar dat was niet nodig. We begrepen elkaar. De verzorging was pijnlijk, maar hij gaf geen krimp. In de week dat ik naar Oeganda was, kwam de wijkverpleegster en daarmee werd een droom waarheid. De laatste wijkverpleegkundige was een moslima en zij deed als een heilige haar werk.

En dan komt het moment dat het niet meer gaat, momenten van afscheid nemen. God stak zijn handen uit naar zijn kerkdienaar, de gracieuze. De door God gezondene werd Thuis verwacht en is gezegend opgevangen: het is voltooid.